

thi ellers udsatte man Valgerne i denne Valgtreds for, at de hele 3 Aar kunde blive henvisse til en Repræsentant, der i Virkeligheden ikke var den rette. Dette ville de ærede Medlemmer finde udtalt med Henviisning til tidligere Afgjørelser i lignende Retning i Folkethingstidenden for 1866 — 67 Sp. 1333. Jeg vil anbefale ærede Medlemmer at efterlase dette; de ville da finde, at det er udtalt paa en kort og klar Maade, af hvilke Grunde man i Lovtilfælde bør lade Valg gaa om igjen. Altsaa tror jeg, at det høie Thing vil handle rigtigt, naar det følger vor Indstilling.

Alberti: Jeg kunde ønske en nærmere Forklaring af det Forslag, som er stillet af det mindste Mindretal (Berg), og af Stilleren af det Vædringsforslag, som er kommet frem (Wille). Jeg kunde ønske at vide, hvad Hensigten egentlig er med disse Forslag, om Meningen er, at disse Forslag, som ere stullede, skulle blive bindende for fremtidige Afgjørelser af Folkethingsvalg. Dette synes at være Meningen med Vædringsforslaget, hvorimod Hovedforslaget synes mere at indskrænke sig til det nærværende foreliggende Tilfælde og saaledes egentlig bliver en Tilrettevisning til Suitsraad Lindberg som Valgbestyrrelsens Formand. Det er noget usædvanligt, at saadanne Forslag stilles under Forhandlingen om Valgets Forkastelse eller Vedtagelse. Det forekommer mig aldeles afgjort, at saadanne Regler ingeninde kunne blive bindende; thi de mangle jo Lovkraft, og det er endog saa fremhævet af den egentlige Forslagsstiller, at vor Afgjørelse her er et Skøn, som dannes frit efter Enhvers Opfattelse; men det samme maa dog vel være forbeholdt ethvert kommende Folkething med Hensyn til fremtidige Valg. Betragtet paa denne Maade, forekomme disse Forslag mig at være ganske ubetimerlige og ikke at kunne tilfigte eller opnaa nogen praktisk Betydning. Den Betragtning imidlertid, som især bringer mig til at stemme for at forkaste Herr Lorenzens Valg, er følgende: Jeg tror, at § 35 i Valgloven ikke saaledes kan læses ganske ene for sig, men man skal tage § 36 med, hvori der ligefrem findes en Forkastelse af § 35. Der staar, at Raaringen finder derpaa Sted, efter at Udtalelserne af Kandidaterne ere sluttede. Raaringen er det Resultat, som de mundtlige Forhandlinger, nemlig Debatten mellem Kandidaterne og Ordstiftet mellem Spørgerne og Kandidaterne, skal afføde, og saa tror jeg, at ingen Raaring kan naae sin Hensigt, naar ikke Kandidaterne have fuld Frihed til at udtale sig, og jeg paastaar, støttet paa mine mangeaarige Erfaringer fra Valgtribunerne, at det var en utaalelig Indskrænkning, som Valgbestyrrelsens Formand paalagde Herr Pedersen, da han nægtede denne Kandidat at udtale sig angaaende Jernbanesagen. I en Erklæring, som foreligger fra Su-

suitsraad Lindberg, staar der, at en af Grundene, hvorfor han nægtede Pedersen Ordet, var, at Jernbanesagen havde været omtalt i 4 Valgmøder. Jeg havde troet, at den Ting viser mere end alt Andet, at det var et Spørgsmaal, som fortjente Omtale, og om hvilket der i alt Fald kunde ventes paa Valgeres Forlangende en Udtalelse. Men derhos mener jeg, at Formanden for Valgbestyrrelsen paa ingen Maade har Ret til at stille Betragtningen saaledes: Den Jernbane have de talt om i 4 Møder; hvorfor skulle de saa staa og tale om den her igjen i Dag i det femte Møde? Det kan være nok, hvad de have talt om den. Jeg mener, at det er en saa vilkaarlig Afbrydelse af den Forhandling, som netop hører hjemme ved et saadant Valg, som sjelden eller maaste ingeninde kan paavises at være sket, og jeg siger, at Herr Pedersen er bleven et Offer for en herseelig Behandling af Valgstoffet. Det er slet ikke, fordi denne Mand er en af mine Meningsfæller. Jeg har aldrig anset ham for nogen heldig Afviklition for dette Thing. Fra første Gang, han talte her, har jeg sagt til mine Naboer: Den Mand bliver ikke Andet end en Efterfølger af den forrige Rigsdagsmand fra Assens, den nuværende Folkethingsmand for Odense Amts 2den Valgtreds (N. Andersen). Jeg tror at havde fremhævet denne min Stilling. Men dernæst er der en anden Ting, som er passeret ved Valget i Assens; det er, at Herr Lorenzen har gjort et overordentlig skarpt personligt Angreb paa hans Modkandidat og paa dennes hele Parti. De Forhør, som Udvalget har foranlediget optagne, indeholde Forklaringer af den saldne Kandidat; den seirende Kandidat har ikke været forhørt, men Udvalget har brugt hans egne Udtalelser som Grundlag for Opfattelsen af hans Stilling under den paagjældende Interpellation. Der staar i „Nationaltidende“, som er et Blad, for hvilken den seirende Kandidat er ansvarlig, at denne Kandidats Svar paa Interpellationen gik ud paa, at Holsteins Udtalelser vare en Trusel og et yderligere Fingerypeg paa, hvad der er Venstrepartiets despotiske Lødens og dets Mening om, hvad der kunde bydes Valgerne. Jeg skulde mene, at enhver Valgbestyrrelsesformand vilde have sagt: For en personlig Bemærkning er der i alt Fald Plads, om end ikke for en Realitetsbemærkning; men den æsenste Formand gik rent og bart, brat og uigenfaldeligt og uden mindste Indrømmelse Herr Pedersen Ordet, og det er dert, at Utilbørligheden stikker. Vel hører jeg af min ærede Ven, det mindste Mindretal (Berg), at Herr Pedersen havde kunnet faae Ordet for en kort Bemærkning. Ja, men det blev ikke sagt paa Valgtribunen i Assens; nei, bagefter, da Valgbestyrrelsens Formand blev spurgt, saa siger han til Udvalget eller til Forhørsdommeren, at det tænker han, at Pedersen kunde have faaet. Men naar vi vilde stemme om Valget i Assens den 3die Januar, skulle vi tage det saaledes, som